Зустрілися якось чоловік з левом і пішли разом далі. Ідуть, гомонять про се, про те. По якомусь часі перекинулась розмова на рід людський та на лев'ячий. І кожен заходився свій вихваляти.

— Хіба є на світі хтось могутніший і прекрасніший за нас? — каже лев.— Люті звірі тільки зачують в лісі наш голос — щодуху втікають, куди очі світять, а що вже всіляка дрібнота, то нема що й казати — забирається в нори й потерпає зо страху. Навіть земля та вітер тремтять, як лев подає свій голос. Ніхто не годен його перемогти.

— Так, ніхто, крім людини,— відповідає супутник.— Бо людина — то найдовершеніше створіння на землі. її сила, помножена на розум, нездоланні. Все, що є живого на світі, боїться її. Одні звірі втікають від людини в такі місця, де не ступала її нога, інші скоряються їй і вірно служать все життя. Нема й не буде ніколи такої сили, що могла б збороти людину.

Отак розмовляючи, дісталися вони роздоріжжя, на якому стояла мармурова статуя,— мисливець у двобої з левом. Мисливець переміг — притис звіра до землі. Побачив те чоловік і вигукнув:

— А що я тобі казав, леве? Тепер ти бачиш, що ми, люди, найгарніші з усіх створінь на землі й могутніші за будь-якого звіра?

Лев зареготав так, що, здавалося, грім гуркоче.

— Теж мені доказ! Скажи, хто вирізьбив цю статую? Людина, не хто інший! А коли б леви знали різьбярство, чи не побачив би ти хтозна-скільки статуй, які б зображували людину, що її переміг лев і звалив додолу?!